

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A CINCEA

CAUZA FIODOROV & CO S.R.L. v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 78280/14)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

27 februarie 2025

Această hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Fiodorov & CO S.R.L. v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită într-un
Comitet compus din:

Stéphanie Mourou-Vikström, *Președinte*,

María Elósegui,

Diana Sârcu, *judcători*,

și Martina Keller, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 78280/14) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte la 1
decembrie 2014 în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru
apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de
către Fiodorov & Co S.R.L. („societatea reclamantă”), o societate înregistrată
în Republica Moldova în anul 2003 și reprezentată de către dl V. Grosu și dl
T. Gurițanu, avocați în Chișinău;

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova
(„Guvernul”), reprezentat de către Agentul său, dl D. Obadă;

observațiile părților;

Deliberând în privat la 30 ianuarie 2025,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la aceeași dată:

OBIECTUL CAUZEI

1. Prezenta cauză se referă la percheziția efectuată la sediul comercial al
societății reclamante fără un mandat de percheziție valabil. Societatea
reclamantă se plânge, în baza Articolelor 6, 8 și 13 din Convenție, de
ilegalitatea percheziției și de remediul judiciar nesatisfăcător.

2. În special, la momentul evenimentelor societatea reclamantă opera o
casă de amanet și avea sediul într-un centru comercial. La 4 octombrie 2013,
poliția a percheziționat sediul societății reclamante, confiscând o listă de
inventar a obiectelor din aur. Percheziția a fost efectuată în baza unui mandat
emis de către Procuratura Anticorupție și autorizat printr-o încheiere a
judecătorului de instrucție, emisă mai devreme în aceeași zi. Mandatul
autoriza în mod explicit percheziția în incinta unei alte companii, A., situată în
același centru comercial. N.L., angajata societății reclamante, a fost prezentă în
timpul percheziției, iar raportul a inclus declarațiile sale, după cum urmează:

„În casa de amanet nu există obiecte noi sau recent aduse, nu există obiecte din aur
nemarcate, nu există documente vamale, contabile sau bancare. Casa de amanet deține
obiecte din aur doar ca garanție pentru împrumuturile făcute persoanelor fizice.”

3. La 9 ianuarie 2014, societatea reclamantă a întrebat Procuratura
Anticorupție despre temeiul juridic al percheziției și a solicitat restituirea
listei de obiecte confiscate. La 20 februarie 2014, societatea reclamantă a
confirmat restituirea listei de obiecte confiscate și a solicitat recunoașterea
oficială a caracterului ilegal al percheziției, inclusiv desfășurarea unei anchete
în privința persoanelor care efectuaseră percheziția.

4. În lipsa unui răspuns din partea procuraturii, societatea reclamantă a depus o plângere oficială la judecătorul de instrucție, solicitând recunoașterea oficială a faptului că percheziția fusese ilegală și o anchetă în privința persoanelor care o efectuaseră.

5. La 3 iunie 2014, judecătorul de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani a respins cererea societății reclamante, considerând că nu era de competența sa să declare percheziția ilegală și să dispună efectuarea unei anchete cu privire la faptele persoanelor o efectuaseră. De asemenea, încheierea a fost redactată, după cum urmează:

„...Instanța constată că reprezentantul [societății reclamante] nu s-a opus percheziției și ... că legalitatea percheziției a fost contestată abia la 20.02.2014, adică la patru luni după ce a avut loc percheziția. ... Instanța constată că percheziția a fost efectuată în lombardul respectiv, deoarece acesta era situat *de facto* în zona închiriată de A. Ofițerul care a efectuat această acțiune și procurorul au explicat că a fost practic imposibil să se distingă faptul că acel butik nu face parte din întreprinderea menționată, A., la momentul începerii acțiunii de percheziție și că a fost stabilit acest fapt doar în procesul de efectuare a acestei acțiuni. ... Nici [angajatul societății reclamante] nu s-a opus percheziției. Totuși, instanța consideră că, odată ce s-a constatat că încăperea respectivă aparține alte persoane, urma să fie stopată activitatea de percheziție și să nu fie efectuate acțiuni de ridicare în acel caz. ... Din explicațiile prezentate de către participanți, s-a constatat că lista respectivă a fost restituită proprietarului. Prin urmare, încălcările care au fost admise în procesul efectuării acestor acțiuni au fost lichidate prin restituirea documentelor ridicate.”

Această încheiere era definitivă.

APRECIEREA CURȚII

I. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 8 DIN CONVENȚIE

6. Guvernul a susținut că societatea reclamantă nu epuizase căile de atac interne, deoarece nu depusese o plângere la procuratură în termen de 15 zile de la data percheziției. Societatea reclamantă nu a fost de acord, menționând că făcuse uz de calea de atac prevăzută la art. 313 din Codul de procedură penală, care prevede o cale de atac în fața judecătorului de instrucție.

7. Curtea notează că judecătorul de instrucție nu a respins plângerea societății reclamante ca fiind prescrisă, iar Guvernul nu a demonstrat în ce mod procedura în fața procuraturii ar fi putut oferi societății reclamante o reparație completă pentru pretinsa încălcare. Prin urmare, Curtea respinge excepția Guvernului referitoare la neepuizare. Curtea notează că această plângere nu este în mod vădit nefondată, în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție, nici inadmisibilă din orice alt motiv. Prin urmare, ea trebuie declarată admisibilă.

8. Societatea reclamantă a susținut că percheziția la sediul său fusese efectuată în lipsa unui mandat de percheziție și că legalitatea acesteia nu a fost confirmată *a posteriori* de către un judecător de instrucție. Ea a observat că Guvernul nu contestase acest aspect. În plus, reclamanta a susținut că reprezentantul său nu a fost în măsură să se opună percheziției în timpul efectuării acestei măsuri, dar informase ofițerii de poliție că se aflau în sediul casei de amanet, și nu al lui A. Societatea reclamantă a contestat afirmația

potrivit căreia cele două societăți și spațiile lor nu puteau fi distinse, menționând existența a două intrări separate și identificarea explicită a spațiilor sale ca fiind cele ale unei case de amanet. În orice caz, era de datoria forțelor de ordine să stabilească locul corect pentru care fusese autorizată percheziția și să nu depășească domeniul de aplicare al mandatului. Reclamanta a concluzionat că situația sa era identică din punct de vedere juridic cu cea din *Bostan v. Republica Moldova* (nr. 52507/09, 8 decembrie 2020), în care Curtea a constatat o încălcare a Articolului 8 din Convenție.

9. Guvernul a susținut că ingerința avea o bază în legislația procesual-penală națională, urmarea scopul de a combate activitățile infracționale și era proporțională cu necesitatea stringentă de a percheziționa diverse locații, pentru a identifica articole de contrabandă. Guvernul a recunoscut că reprezentantul societății reclamante nu era vizat în mandatul de percheziție, dar a susținut că birourile societății reclamante nu puteau fi deosebite de cele ale societății A., vizate de mandatul de percheziție. Guvernul a subliniat că reprezentantul societății reclamante nu s-a opus percheziției în timpul desfășurării acesteia și că, în orice caz, singurul obiect confiscat fusese restituit la prima cerere formulată de către societatea reclamantă, abia după patru luni de la efectuarea percheziției. Din acest motiv, Guvernul a susținut că percheziția nu atinsese un nivel de gravitate care să poată constitui o încălcare a Articolului 8 din Convenție.

10. Principiile generale privind legalitatea perchezițiilor efectuate în lipsa unui mandat de percheziție au fost rezumate în cauza *Bostan v. Republica Moldova* (nr. 52507/09, §§ 31-30, 8 decembrie 2020).

11. Curtea notează că percheziția la sediul societății reclamante a fost efectuată în lipsa unui mandat de percheziție și că autoritățile nu au solicitat autorizarea percheziției *a posteriori* în fața judecătorului de instrucție. În plus, Curtea notează că Guvernul nu a citat nicio dispoziție legală sau practică internă care ar susține argumentul lor, potrivit căruia lipsa obiecțiilor reprezentantului reclamantei în timpul percheziției sau eroarea materială în locația supusă percheziției nu a impus efectuarea unui control judiciar *a posteriori* de către un judecător de instrucție, așa cum prevede art. 125 din Codul de procedură penală (a se vedea dispoziția legală similară discutată în cauza *Bostan*, pre-citată, §§ 14 și 26).

12. Curtea observă că judecătorul de instrucție sesizat de către societatea reclamantă a recunoscut că percheziția ar fi trebuit să înceteze și că nu ar fi trebuit să fie efectuată vreo ridicare odată ce devenise clar că locul percheziției nu se încadra în domeniul de aplicare al mandatului de percheziție. Cu toate acestea, deși judecătorul de instrucție a explicat cum s-a putut produce eroarea, el nu a constatat legalitatea percheziției și și-a declinat în mod explicit competența de a declara percheziția ilegală. În aceste condiții, Curtea nu poate concluziona că aceste proceduri au reprezentat un control adecvat al legalității percheziției (a se vedea *Bostan*, pre-citată, § 28).

13. În aceste circumstanțe, Curtea nu găsește niciun motiv pentru a distinge prezenta cauză de cauza *Bostan*. Curtea concluzionează că, în absența unui mandat de percheziție și a unui control judiciar *a posteriori*, măsura contestată a reprezentat o ingerință în „domiciliul” societății reclamante, care nu a fost „prevăzută de lege”, în sensul Articolului 8 § 2 din Convenție.

14. Prin urmare, a existat o încălcare a Articolului 8 din Convenție.

II. ALTE PLÂNGERI

15. Societatea reclamantă a formulat, de asemenea, plângeri în baza Articolelor 6 și 13 din Convenție. Având în vedere circumstanțele cauzei, susținerile părților și constatările sale menționate mai sus, Curtea consideră că a abordat principalele chestiuni de drept ridicate de prezenta cauză și că nu este necesar să examineze celelalte plângeri (a se vedea *Centrul de Resurse Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu v. România* [MC], nr. 47848/08, § 156, CEDO 2014).

APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

16. Societatea reclamantă a solicitat o despăgubire în valoare de 4.000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral, invocând sistarea temporară a activității sale comerciale din cauza documentelor sechestrate, precum și 2.520 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții. Societatea reclamantă a prezentat contractul încheiat cu reprezentantul său legal, fișa detaliată a serviciilor juridice și dovada plății parțiale a onorariului.

17. Guvernul a susținut că pretențiile erau excesive și, în orice caz, nefondate.

18. Curtea acordă reclamantei o despăgubire de 3.000 EUR pentru prejudiciul moral, plus orice taxă care ar putea fi percepută societății reclamante.

19. Având în vedere documentele aflate în posesia sa, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantei suma de 1.500 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxă care poate fi percepută reclamantei.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Constată* o încălcare a Articolului 8 din Convenție;

3. *Consideră* că nu este necesar să examineze admisibilitatea și fondul celorlalte plângeri;
4. *Hotărăște*
 - (a) că Statul reclamat trebuie să plătească societății reclamante, în termen de trei luni, următoarele sume, care urmează a fi convertite în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data transferului:
 - (i) 3.000 EUR (trei mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;
 - (ii) 1.500 EUR (una mie cinci sute de euro), plus orice taxă care poate fi imputată societății reclamante, pentru costuri și cheltuieli;
 - (b) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la data efectuării transferului, urmează a fi achitată o dobândă adițional sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. *Respinge* în rest cererea de satisfacție echitabilă formulată de către societatea reclamantă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 27 februarie 2025, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Martina Keller
Grefier adjunct

Stéphanie Mourou-Vikström
Președinte